

Nr. 18

7. september 2014

74. árg.

Miskunna mær

Og tá ið blindi biddarin Bartimeus hoyrði, at tað var Jesus úr Nasaret, fór hann at rópa og siga: "Jesus, Dávids sonur, miskunna mær!" Og Jesus steðgaði og segði: "Rópið hann higar!"

Mark. 10, 47 og 49.

Ein av elstu bønunum í kristnu kirkjuni er sokallaða Jesusbønin: „Harri Jesus Kristus, Guds Sonur, miskunna mær.“ Bønin leiðir aftur til bønina hjá blinda biddaranum Bartimæusi, og tey kristnu í Miðeystri nýta hana enn dagliga.

Veruleikin er, at ongin okkara hevur fasta grund undir fótum. Vit uppliva dagar, har alt gongur við. Men vit uppliva eisini dagar, har alt rapar rundan um okkum, og alt gerst myrkt. Vit droyma um at hava tamarhald á framtíðini og at hava vissu um, at lívið verður gott hjá okkara kæru og okkum sjálvum. Men her finst ongin trygd. Lívið er alt ov samansett til, at vit kunna rokna tað út.

Men eitt vita vit við vissu, at um vit sum Bartimæus rópa í neyð og máttloysi okkara, so hoyrir Gud okkum. Vit eru ikki einsamøll. Vit sleppa at taka hvønn dag av Guds hond í vissuni um, at eisini morgindagurin ber andlit Krists.

Bartimæus bað um at fáa sjónina aftur. Eisini í dag kunna vit koma til Kristus við pínu okkara og vón og dreymum og biðja hann opna eygu okkara, so vit ikki ganga í blindi.

Sum ein norskur prestur sigur tað: Kristindómur snýr seg um at lata menniskju vera menniskju og Gud vera Gud. Latið okkum sum Bartimæus venda eygum okkara móti Kristi, sum aldri er langt burturi frá nøkrum okkara. Latið okkum takka fyri dagin í dag, tí tað er í dag, at vit kunna rætta hendur okkara út til onnur við

signingini, sum vit sjálvi hava fingið frá Gudi. Tað er í dag, at vit kunna gleða eitt annað menniskja.

*Eg má hava Jesus við mær,
ganga eina kann eg ei.
Eg má vita, hann er hjá mær,
og at hann mær lýsir leið.*

*Eg má hava Jesus við mær,
við í lívsins harða stríð,
við í ljósum, góðum døgum,
við í tungu mótgangstíð.*

*Í hans fylgi har er trygt,
har mín sál er uttan frykt;
glæður í hans spor eg stígi;
øll mín vón á hann er bygd.*

SMS úr himli

Tað er onkur, sum hevur sagt, at tú skalt ikki biðja Gud geva tær eitt størri arbeiði í vingarðinum, tí bøn er størsta arbeiðið. Bønin er sjálvt arbeiðið, og tað, sum vit kalla arbeiði, er bara at fara út og heysta tað inn. Stríðið og strevið stendur í hesum at biðja.

Eg var á einum møti í einari bygd her í Føroyum. Ein kona vitnaði um bønina og týdning hennara: ”Vit kunnu hjálpa okkara medmenniskjum við at biðja fyri teimum. Eina náttina, tá ið eg lá og svav, fekk eg eitt SMS. Har stóð: Bið fyri mær og dótrini. Eg visti einki um teirra støðu; men eg SMS-aði aftur: Eg biði fyri tykkum. Eg legði meg so at biðja. Gud kennir støðuna og veit, hvussu hann skal hjálpa. Tað er ikki neyðugt hjá okkum at kenna alt niður í smálutir.”

Tá ið henda konan hevði sett seg niður, fór ein maður á føtur: ”Eg hevði ikki ætlað mær at vitna í kvøld; men tá ið handa konan vitnar um SMS-ið, sum hon fekk, minnir Gud meg á at vitna um eitt SMS, sum eg fekk úr himli.

Tað var soleiðis, at ein maður datt oman í berginum. Menn fóru av húsi at leita eftir honum. Har varð leitað bæði væl og leingi; men vit funnu einki. Tað var so smátt farið at skýma, og varð maðurin ikki funnið áðrenn dagsetur, so fór at verða ógjørligt at finna hann dagin eftir, tí tá hevði kópurin etið hann upp.

Sum eg standi har millum hinar, sigur ein rødd við meg: "Far heim eftir tínum báti." Eg visti, at tað var Harrin, ið talaði. Tá kemur alt í einum ein maður til mín og sigur: "Eg skal koma við tær!" Eg veit ikki, hvussu hann visti, at eg ætlaði mær heim, tí eg hevði einki sagt við nakran.

Vit komu so aftur við bátinum, og tá hoyrði eg røddina innan í mær siga: "Stima har og har!" Vit so gjørdu. Tá komu tveir kavara í gummibáti yvir til okkara, og eg sigi við teir: "Farið niður beint her." Annar leyp út í stýriborð og hin í bakborð. Maðurin í stýriborð varð skjótur uppafurt beint framman fyri stavnin hjá mær og lyfti ein fingur upp í loft. Eg koyrði ein krók fyri borð, og so fóru vit at draga inn. Løtu seinni lá livleysi maðurin í bátinum.

Hatta var sum eitt SMS úr himli, kunnu vit siga, tí eg visti einki um, hvar ið maðurin lá. Tað var Harrin, sum segði mær tað, og hann eigur heiðurin einsamallur."

Effie Campbell umsetti.

Tíggjundin

Ein ung føroysk kona, sum er trúboðari í Maleisia, vitnaði á einum húsmøti: "Tá ið eg fái lönina, gjaldi eg fyrst allar rokningarnar, og síðani taki eg tíggjundapartin av restini og gevi sum tíggjund til Guds ríkis arbeiði. Tá ið mánaðurin er liðugur, er einki eftir.

Ein dagin sigur maður mín við meg: "Hví gongur tú altíð í teimum somu klæðunum? Keypt tær onkuntíð okkurt nýtt!" Eg segði honum so, at tað fór ikki at bera til, tí eingir pengar lupu av. Hann spurdi meg, hvussu eg ornaði tíggjundin hjá mær, og eg greiddi honum frá tí.

"Nei, nei," segði hann, "hatta er púra galið, tað er ikki lægið, at tú ikki fært pengarnar at strekkja til. Bíblían lærir okkum hetta: "Æra Harran við ognum tínum, við frumgróðrinum av øllum tí, tú heystar, tá munnu løður tínar verða á tremur." Orðt. 3,9-10. Tú skalt taka tíggjundin av allari lönini beinanvegin, og síðani skalt tú gjalda rokningar, tá fer lyftið at fylgja við, at løður tínar skulu verða á tremur, vita bara!"

Eg fór so undir at gera, sum hann segði, og rætt var. Nú lupu altíð pengar av, og eg kann javnan keypa mær nýggj klæði."

Effie Campbell umsetti.

At vóna

Tá lítið upp og hevjið upp høvdum tykkara, av tí at loysn tykkara nærkast. Hyggið at fikutrænum og øllum trøum; tá ið tit síggja, at tey fara at spretta, tá skilja tit av tykkum sjálvum, at summarið nú er í nánd.

Luk. 21,28-30.

Tey ungu hugsa nógv um framtíðina. Langt, langt burturi sveimar hugurin – til tað, tey droyma um at verða, og sum teimum leingist eftir og vóna fer at eydnast. Men mangan fellur tað torført at koma úr eydnulandinum til veruleikan í gerandislívinum. Tá dettur høvdið niður í bringuna. Soleiðis verður ongantíð, hugsar tú.

”Hevja upp høvdið,” sigur Kristus. Lær av trønum. Tey tóktust deyð og døkk í vetur, men sprettu aftur, tá ið summarið var í nánd. Vit eru endurfødd til livandi vónar, og vónin svíkur ikki.

Dreyamar tínir gerast ikki altíð veruleiki, og tað er gott, skalt tú trúgva. Men tað, sum Jesus hevur lovað okkum: at ganga undir einum opnum himni, av sonnum at gerast fræls, at vera til signingar fyri onnur, at fáa at síggja dýrd hansara – hetta skal alt samalt henda. Hevja tí upp høvdið!

*Eitt ljósins lív mítt ynski er;
eitt lív, sum virði í sær ber
at tæna tær á míni ferð,
tí komi eg, o, Jesus.*

*Um gull og æru droymdi eg
og gitnan mann á heimsins veg;
nú bert um trúgv eg biði teg
at liva lívið, Jesus.*

t. týddi.

Til reiðar

Tá ið danska kvinnan, Karen Jeppe, ið arbeiddi sum trúboðari í Armenia, lá til tað seinasta á franska sjúkrahúsinum í Aleppo, hoyrði ein norsk sjúkrasystir, sum arbeiddi har, hana siga: ”Nú flyti eg. Eg eri ikki bangin. Eg eri til reiðar.”